

நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் அக்கால மக்களின் கல்வி மற்றும் சமுதாய நிலை!

மோ. கணேசன் ^{அ. *}, பு. சித்ரா ^அ

^அ இதழியல் மற்றும் புதிய ஊடகப் புலம், தமிழ்நாடு திறந்தநிலை பல்கலைக்கழகம், சென்னை-600015, தமிழ்நாடு, இந்தியா

People's Education and Social Status in Folk Songs

M. Ganesan ^{அ. *}, P. Chitra ^அ

^அ School of Journalism and New Media Studies, Tamil Nadu Open University, Chennai-600015, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
moganan@gmail.com

Received: 03-07-2022
Revised: 14-09-2022
Accepted: 03-10-2022
Published: 12-12-2022

ABSTRACT

Literature is created by the well-known poets and preserved by the learned people. Aru. Alagappan says folk songs are created by lay people and saved by them. They have created folk songs in the form of oral literature in various categories such as lullaby songs, ghummi songs, themmangu songs, sports songs. These songs are about the joys and sorrows of the common people but, they may not be documented. The songs do not have formal grammatical forms or word structure. But it has all the flavors and concepts of the people like pleasure, suffering, waiting, achievement, trial, heroism, love and loss. These songs are the time pieces that show the history of the people of that period. No one knows who composed these songs. Yet, it continues to be preserved by lay people and passed down to the next generation. These songs are still sung in villages. Just like a banana tree grows its offspring, these folk songs also continue to grow along the way. It may vary slightly from time to time in some places, but that does not detract from its authenticity. It is the duty of the learner to document this properly. There is a lot of difference between the world seen by educated people and laymen. The lay people sang the world as they had seen, the world they had to see, in the words they knew, in the ragas they knew, and solved their grief and pain. Even though all the songs are not recorded or written, they are preserved by word of mouth. We should not forget that all these are songs of an uneducated people. However, this article examines the folk songs sung by the lay people and how they gave importance to education and through these songs one can get a clear idea about their social status.

Keywords: Education, Social Status, Folk Songs.

முன்னுரை

ஒரு சமுதாயம் நன்றாக இருக்க வேண்டுமெனில் அங்கே கல்வியறிவு வளர்ந்திருக்க வேண்டும் என்பார்கள். அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த கல்வியின் பயனை நாம் ஆதிகாலம் தொட்டே அறிந்து வந்திருக்கிறோம். கற்பவற்றை ஐயமின்றி கற்க வேண்டும். நல்லதைக் கற்கவேண்டும். கற்றபின் அதன்படி நடக்க வேண்டும் என்று வள்ளுவர் சொல்லி இருக்கிறார். படிக்காமல் நீ ஒரு நாளும் இருந்து விடாதே என்று ஒளவை பாட்டியும், காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு என்று மகாகவி பாரதியும், காலையில் படி, கடும்பகல் படி என்று புரட்சிக்கவி பாரதிதாசனும் தாங்கள் எழுதிய பாடல்களின் வழியே போதித்து இருக்கிறார்கள். எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும் என்றும் கற்றோர்க்குச் சென்ற இடமெல்லாம்

சிறப்பு என்றும் கல்வியின் பெருமையைச் சொல்லிச் சென்ற அத்தனைபேரும், கல்வியில் சிறந்து விளங்கிய சான்றோரே. நன்கு படித்தவர்களான இவர்களின் படைப்புகள் எல்லாம் இலக்கியங்கள் என்று போற்றப்படுகிறது.

ஆனால், கல்வியின் வாசமறியது நாட்டுப்புறங்களிலே (கிராமங்களிலே) பல்வேறு பணிகளைச் செய்யும் பாமர மக்களும் இலக்கியங்களைப் படைத்தார்கள். இப்படைப்புகள் நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இதை, ஏட்டில் எழுதாக் கவிதைகள் என்று சுட்டி இருக்கிறார் அன்னகாமு என்ற ஆய்வறிஞர். அந்தப் பாமர மக்கள், கல்வியின் பெருமையை எப்படி அறிந்திருந்தார்கள்? அவர்களது சமுதாய நிலை எப்படி இருந்தது என்பதை ஆய்வு நோக்கில் இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

ஆய்வு முறை

நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் கல்வியைப் பற்றி எப்படியெல்லாம் பாடி இருக்கிறார்கள்? எந்தெந்த வடிவங்களில் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள்? அவர்களின் சமுதாய நிலை எப்படி இருந்தது என்பதை ஆய்வு செய்து தீர்மானிக்கும் நோக்கில் இந்த கட்டுரையின் பொருண்மை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. ஆய்வின் முதற்கட்டமாக நாட்டுப்புற இலக்கியங்களை முறையாக பதிவு செய்த புத்தகங்களான வை.மு.அரவிந்தன் எழுதிய 'தமிழக நாட்டுப்பாடல்கள்', ஆறு.அழகப்பன் எழுதிய 'நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் - திறனாய்வு', செ.அன்னகாமு எழுதிய 'ஏட்டில் எழுதாக் கவிதைகள் - தொகுப்பும் விளக்கமும்', எழில் முத்து எழுதிய 'தமிழகத்து தாலாட்டுப் பாடல்கள்', சு.சக்திவேல் எழுதிய 'நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு', சு.சண்முகசுந்தரம் எழுதிய 'நாலுவகை புவெடுத்து - நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்', கலைமாமணி புஷ்பவனம் குப்புசாமி எழுதிய 'மக்களிசைப் பாடல்கள்', தே.லூர்து எழுதிய 'நாட்டார் வழக்காற்றியல்: சில அடிப்படைகள்', நா.வானமாமலை எழுதிய 'தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள்' ஆகிய புத்தகங்கள் முழுவதுமாக வாசிக்கப்பட்டுள்ளன. அதில் எழுதப்பட்டுள்ள நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் கல்வியின் சிறப்பையும், அக்காலத்தில் நிலவிய சமுதாய நிலையையும் எப்படி எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள் என்பது படித்து, பகுத்து அறியப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுரையின் தகவல்கள் அனைத்தும், நாட்டுப்புற இலக்கியங்களும் கல்வியின் சிறப்பைப் போற்றியிருக்கின்றன என்றும் அதற்குரிய சமுதாய நிலை இருந்தது என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள்

“நாட்டுப்புறவியல் என்பது எளிய மக்களின், படிப்பு வாசம் இல்லா பாமர மக்களின் வாழ்வியலை அவர்களது மொழியால் சொல்லியிருப்பதாகும். நாட்டுப்புற மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும், பண்பாடுகளையும், நம்பிக்கைகளையும், இலக்கியங்களையும் ஆராயும் இயலே நாட்டுப்புறவியலாகும். ஒரு நாட்டின் வாழ்வையும், வரலாற்றையும், குறையையும், நிறையையும் தெளிவாகக் காட்டுவன நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள். மக்களின் உணர்வுகளையும், கவிதை புனையும் ஆற்றலையும், கற்பனை வளத்தையும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களிலே காணலாம். இவைகள் ஏட்டில் ஏறாவிடினும், எழுத்திலே வாராவிடினும் பாட்டிலே இடம்பெறாவிடினும் நம் நெஞ்சிலிருந்து மட்டும் நீங்காது இருக்கும்.” நாட்டுப்புறவியலில் முதன்மையான இடத்தைப் பிடிப்பது நாட்டுப்புற இலக்கியங்களே (Sakthivel, 2010).

நாட்டுப்புறவியலை இரண்டாகப் பிரிக்கிறார்கள். “ஒன்று நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள். இரண்டாவது நாட்டுப்புறக் கலை மற்றும் நம்பிக்கைகள். இதில், நாட்டுப்புற இலக்கியங்களை நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், நாட்டுப்புறக் கதைகள், நாட்டுப்புறக் கதைப்பாடல்கள், பழமொழிகள், விடுகதைகள், புராணங்கள் என பிரித்திருக்கிறார்கள்” (Sakthivel, 2010). இதில், கிராமியப் பாடல்கள், தெம்மாங்குப் பாடல்கள் என பல பெயர்களில் அழைக்கப்படும் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் மட்டும் ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

நாட்டுப்புறப் பாடல்

“நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் எளியவை, இனியவை, எழுதப்படாதவை, நாவில் பிறந்து செவிகளில் உலவி, காற்றில் மிதந்து, கருத்தில் இனிப்பவை. தலைமுறை தலைமுறையாக வளர்ந்து கொண்டிருப்பவை. என்று பிறந்தவை, எவரால் பாடப்பட்டவை என எடுத்துச்சொல்ல இயலாத பண்புடையவை. நாட்டுப்புற மக்கள் எந்த மண்ணில் வாழ்ந்தனரோ, எந்த வேலையைச் செய்தனரோ, எதை மதித்துப் போற்றினரோ அவை எல்லாவற்றையும் கற்பனை நிறைந்த கவிதைகளாகப் பொழிகின்றனர். ஒரு நாட்டு மக்களின் நாகரிகத்தை, பண்பாட்டு பழக்கவழக்கங்களை, வரலாற்றை, நாட்டு நடப்பை உண்மையான முறையில் படம்பிடித்துக் காட்டுவன நாட்டுப்புறப் பாடல்களேயாம்.

நாட்டுப்புறப் பாடல்களைத் தாலாட்டுப் பாடல்கள், குழந்தைப் பாடல்கள், தொழிற்பாடல்கள், கொண்டாட்டப் பாடல்கள், பக்திப் பாடல்கள், ஒப்பாரிப் பாடல்கள் என வகைப்படுத்தியுள்ளனர்” (Kalyana Sunaranaar, 2020). கி.வா.ஜ., செ.அன்னகாமு, பெ.தூரன், மா.வரதராசன், ஆறு.அழகப்பன் உள்ளிட்ட ஆசிரியர்கள் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைப் பத்திற்கும் மேலாக வகைப்படுத்தியுள்ளார்கள். இதில் தாலாட்டுப் பாடல்கள், குழந்தைப் பாடல்கள், விளையாட்டுப் பாடல்கள், தெய்வீகப் பாடல்கள், திருமணப் பாடல்கள், சமூகப் பாடல்கள் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

தாலாட்டுப் பாடல்

அழுகின்ற குழந்தையைத் தூங்க வைப்பதற்காகத்தான் தாய்மார்கள், தாலாட்டுப் பாடுவார்கள். அழுகின்ற சேயும் தாயின் குரல்கேட்ட பின்பே அமைதியாகக் கண்ணுறங்கும். தாலாட்டு என்ற சொல்லைத் தால்+ஆட்டு எனப் பிரிக்கலாம். தால் என்றால் நாக்கு. நாக்கை ஆட்டிப் பாடுவதால் தாலாட்டு. தாலாட்டுப் பாடல்கள் தாய்மை உணர்வின் வெளிப்பாடாகவே உள்ளன.

“தாலாட்டினைச் சில இடங்களில் ராராட்டு, தாராட்டு, தாலேலோ, ஓராட்டு, ரோராட்டு, தொட்டில்பாட்டு, ஓலாட்டு, திருத்தாலாட்டு என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுகிறது. தமிழில் தாலாட்டு என்பதை, மலையாளத்தில் தாராட்டு என்றும், தெலுங்கில் ஊஞ்சோதி என்றும், கன்னடத்தில் ஜோகூல என்றும் கூறுவர் (Sakthivel, 2010).” ஒரு குழந்தைக்கு, அக்குழந்தையின் தாய், பாட்டி, சித்தி, அத்தை, அக்கா, அப்பா யாரேனும் ஒருவர் தாலாட்டு பாடுவார்கள். இதில் பெரும்பாலும் முதலிடம் பிடிப்பது தாய்தான். தாயை இழந்த பிள்ளைக்குத்தான் தந்தையோ, பாட்டியோ, அத்தையோ தாலாட்டுப் பாடுவர். இங்கு, தாய் பாடிய தாலாட்டு பாடல்களே ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

தாலாட்டில் தாய்மையின் தவிப்பும், மகிழ்ச்சியும், எதிர்பார்ப்பும், ஏக்கங்களும் வெளிப்படுகின்றன. பெரும்பாலான தாலாட்டுப் பாடல்கள் அந்த குழந்தையின் சிறப்புகளையும், அக்குழந்தையின் உறவுக்காரர்களின் சிறப்புகளையும் எடுத்துச் சொல்வதாக அமையும். இதன்மூலம் அக்காலத்தில் நிலவிய கல்வி முறையையும், சமுதாய நிலையையும் அறிந்துக்கொள்ள முடியும்.

வைர எழுத்தாணி

ஒவ்வொரு தாயும் தன் குழந்தைத் தூங்குவதற்காகத் தாலாட்டுப் பாடும்போது, அவரது பிறந்த வீட்டுப் பெருமையைப் பற்றித்தான் அதிகமாகப் பாடுவார்கள். இங்கே ஒரு தாய் பாடும் தாலாட்டு,

“வெள்ளியால் செய்த ஏட்டில்

வைர எழுத்தாணி கொண்டெழுத

பள்ளியில் சேர்க்க மாமன்

பரிவுடன் வந்திடுவார்”

என்கிறார் தாலாட்டுப் பாடிய தாய் (Sakthivel, 2010).

வெள்ளியால் செய்த ஏடும், வைர எழுத்தாணியும் அந்த தாய் வீட்டின் செல்வச் செழிப்பைச் சொல்லி, மகவே உனக்கு கல்வியறிவு தேவை. ஆகவே பள்ளியில் உன்னை சேர்க்க மாமன் வருவார். அதிலும் வைரத்தால் ஆன எழுத்தாணியோடு வருவார் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எழுத்தாணி என்பது பனையோலையில், செப்பேடுகளில் எழுதப் பயன்படுவதாகும். காகிதம் பயன்பாட்டிற்கு வருவதற்கு முன்பு தமிழ்நாட்டில், ஓலையில் எழுதுவதும், துணியில் எழுதுவதும், தங்கம், வெள்ளி, தாமிர, செப்புப் பட்டயங்களில் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதுவதும் வழக்கமாக இருந்தது. இதைக்கொண்டு ஒப்பு நோக்குகையில் இந்தப் பாடல் எப்படியும் நானூறு ஆண்டுகள் பழமை கொண்டதாக இருக்கலாம். அக்காலத்தில் குழந்தைகளைப் படிக்க வைக்கும் பொறுப்பு பெற்றோர்களைப் போன்று, அக்குழந்தையின் தாய்மாமனுக்கும் இருந்திருக்கிறது என்ற சமுதாய நோக்கையும் இதன் மூலம் அறிந்துக்கொள்ள முடிகிறது.

அவன் யார்?

இந்த தாலாட்டுப் பாடலில் ஆண்டவனே தனக்குக் குழந்தையாக வந்து பிறந்திருப்பதாக நினைக்கிறார் தாய். அவனால் தன் குடியும், செல்வமும், இந்தச் செகமும் தழைக்கப்போகின்றன. அவன் பெருமைகள் சொல்லில் அடங்காதன,

“மானத்து மீனோ - என் கண்ணே!

மேகத்து மின்னொளியோ?

பாம்பின் ஒளிவோ

பதக்கத்து முத்தொளியோ” எனத் தொடங்கும் இத்தாலாட்டுப் பாடலில் (Annakamu, 1959)

“செந்தமிழும் இங்கிலீசும்

தெலுங்கும் பல சாத்திரமும்

சொந்தமாய்க் கற்க வந்த

துரைராசப் பெற்ற கண்ணோ”

என்று பாடிக்கொண்டே போகிறார் அந்த தாய் (Annakamu, 1959). ஆங்கிலேயர்கள் காலத்தில் பாடப்பட்ட தாலாட்டு இது என்று எளிதில் புரிந்துக்கொள்ளலாம். இப்பாடல் பாடப்பட்டபோது, சமுதாயத்தில் தெலுங்கரும், தமிழரோடு இருந்திருக்கிறார்கள், ஆங்கிலேயரும் இருந்திருக்கிறார்கள். அதனால் தமிழ், தெலுங்கு, இங்கிலீஷ் என மும்மொழியும் கற்றுக்கொண்டால் நல்லது என்பதற்காக இம் மும்மொழிகளையும் சொந்தமாய் கற்க வந்த துரைராசன் பெற்ற கண்ணோ இவன் என்று ஆச்சர்யம் கொள்கிறார் தாய். மொழி கல்வி என்பது எவ்வளவு மதிப்பு வாய்ந்தது என்பதை இந்த தாயின் தாலாட்டின் வழி உணர்ந்து கொள்ளலாம். படித்தறியா பெண்ணின் மகவு நன்றாக படிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டிருப்பதையும் அறிந்துக்கொள்ள முடிகிறது.

தாயின் வரலாறு

ஒவ்வொரு தாலாட்டிலும் குழந்தையின் அழகையோ, எதிர்காலத்தையோ, குழந்தையின் அப்பாவையோ, மாமாவையோ பாடுவார்கள். ஆனால், இப்பாடலில் தாய் தன்னுடைய வரலாற்றை மகளுக்குச் சொல்லுகிறார்.

“ஆராரோ ஆராரோ - கண்ணே நீ

ஆரிரரோ ஆராரோ

ஒருத்திக்கொரு மகள் பிறந்தேன் - கண்ணே நான்

ஒண்டியில உலகம் வந்தேன்...” என பாடத்தொடங்கி,

“அஞ்சி வயசிலேநான் - கண்மணியே

அரிசித்தரி படிச்சேனம்மா

பத்து வயசுக்குள்ளே நான் - கண்மணியே

படிப்பெல்லாம் முடிச்சேனம்மா”

என தொடர்ந்து அவர் தனது வரலாற்றை அவரது மகளுக்கு சொல்லிச் செல்கிறார் (Eazhil Muthu, 2010). அரிசித்தரி என்பது இங்கே அரிச்சுவடி ஆகும். அரிச்சுவடி என்பது அகர வரிசை, எழுத்து அறிமுகம், எண்கள் அறிமுகம் போன்றவற்றை குறிக்கும். அக்குழந்தையின் தாயார் ஐந்து வயதில் படிக்க ஆரம்பித்து பத்து வயதிற்குள் படித்து முடித்தேன் என்கிறார். பெண் கல்வி என்பது அக்கால சமுதாயத்தில் வெறும் ஐந்தாண்டுதான் இருந்திருக்கிறது என்பதையும், ஆனாலும் பெண் குழந்தைக்குக் கல்வி போதிக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்பதையும் இதன்மூலம் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இந்தத் தாலாட்டை ஓரளவு பள்ளிப்படிப்பு அறிந்த தாய் பாடியது என்பதையும் அறிந்துக் கொள்ளலாம். படித்த தாய் நிச்சயம் தன் மகளைப் படிக்க வைப்பாள் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி.

அச்சடித்த புத்தகம்

அச்சடிக்கும் காலத்தில் பாடப்பட்ட தாலாட்டு ஒன்றின் இடையே வரும் வரிகள்,

“அச்சடித்த பொஸ்தகமும்

அரும்புவச்ச பேனாவும்

பேனா புடிச்செழுத

பேரரசன் பெத்த கண்ணோ”

பாடிச் செல்கிறார் (Eazhil Muthu, 2010). அந்தத்தாய் அரும்பு வைத்த என்றால், மை ஊற்றி எழுதும் பேனாவினுடைய ‘நிப்’பின் தலைப்பகுதியைக் குறிப்பதாகும். இதை ஏன் சிறப்பாக தாயார் பாடவேண்டும் என்று சிந்தித்துப் பார்த்தால் உண்மை விளங்கும். 18ம் நூற்றாண்டில்தான் அச்சடித்த புத்தகங்கள் தமிழ்நாட்டிற்குள் வந்தன. அதற்கு முன்புவரை ஓலைச்சுவடி பாடங்கள்தான். எங்கள் காலத்தில் இருந்த ஓலைச்சுவடியில் இருந்தும், எழுத்தாணியில் இருந்தும் உனக்கு விடுதலை கிடைத்து, நீ அச்சடித்த புத்தகம், அரும்பு வைத்த பேனாவையும் பிடித்து எழுதப்போகிறாயோ கண்ணே என ஆச்சர்யம் கொள்கிறார் அன்னை. கல்வி கற்பது முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அதிலும் தன் குழந்தைப் புதிய கல்விப் பொருட்களோடு கற்றுக்கொள்ளப்போகும் உவகை அந்த தாய்க்கு இருப்பதை இவ்வரிகளின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. கல்வியில் அச்சடித்த புத்தகங்கள் ஏற்படுத்திய மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் இப்பாடல் பாடப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்துக்கொள்ள முடிகிறது.

சின்னண்ணா கொண்டு வாரான்

“கல்வி என்பது முக்கியமடா கண்ணே... இப்போது நீ கண்ணுறங்கு...” என்று சொல்லுகின்ற தாய்... அதைத் தொடர்ந்து,

“பொன்னாலே எழுத்தாணி

பட்டாலே புத்தகமாம்

சின்னண்ணா கொண்டு வந்தான்

சிறுபொழுதே கண்வளராய்

பொன்னான தொட்டிலிலே

புலந்திரனே கண்வளராய்

கோட்டை அதிகாரி

கொடிகாரர் உங்களம்மான்”

என்று பாடுகிறார் மற்றொரு தாய் (Eazhil Muthu, 2010). சின்னண்ணா உனக்காக தங்கத்தால் செய்த எழுத்தாணியை எடுத்து வருகிறான். பட்டினால் செய்த புத்தகம் உனக்கு எடுத்து வருகிறான். அண்ணனும் படிக்கிறான். அதனால் உனக்கும் எடுத்து வருகிறான். நீ தூங்கு. கோட்டை அதிகாரி உங்கள் மாமன் என்கிறார். எழுத்தாணி, பட்டுத்துணி, கோட்டை அதிகாரி முறை எல்லாம் 17ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் தமிழ்நாட்டில் இருந்தவையாகும். வெள்ளையர்கள் வருகைக்கு முன்பு துணியிலே கடிதம் எழுதி அனுப்பும் வழக்கம் இருந்தது. கோட்டை அதிகாரி என்பவர் தளபதிக்கு ஒப்பானவர். இவற்றின் மூலம் வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்த குழந்தைக்குப் பாடிய தாலாட்டு இது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

தாழை மடலில் படிப்பு

பனை ஓலையில் எழுதி கல்வி கற்றார்கள். இங்கே ஒரு தாய்... தன் மகனை பனை ஓலையை தவிர்த்து, வேறொரு ஓலையில் எழுதப்படிக்க வைக்கப் போகிறார்,

“தாழை ஒரு மடலோ, உன்

தாயாருக்கோ ஒரு மகனோ!

தாழை மடல் ஓலை கொண்டு

தமிழ் படிக்க வந்தவனோ!”

என்கிறார் (Vanamaamalai, 1964). அக்குழந்தையின் தாய் தாழை மடல் என்பது, தாழம்பூவின் மரத்தில் இருக்கும் மடலாகும். அந்த மடலை ஓலையாகக் கொண்டு எழுத வந்தவன் என் மகன். அதிலும் தாய்மொழியான தமிழைப் படிக்க வந்தவனோ என்று பெருமிதத்தோடு பாடுகிறார். அக்காலத்தில் தாழை மடலிலும் ஓலை எழுதினார்கள் என்றும், தமிழைத்தான் முதன்மையாகப் படித்தார்கள் என்றும் இதன் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தாய்மாமன் புகழ்

தாலாட்டினை பெரும்பாலும் தாய்மார்கள்தான் பாடுகிறார்கள். அந்த தாயின் சகோதரன், அவள் பெற்ற குழந்தைக்குத் தாய்மாமன். தாயின் தாலாட்டில் குழந்தைக்குச் சீர்செய்யும் முறைகொண்ட தாய்மாமன் புகழ் பாடாமல் இருக்க மாட்டார்கள். இங்கே ஒரு தாய் பாடுகிறார்,

“பொன்னு மலெதாண்டி உங்கமாமா

போலீசார் வேலைதானே

வேலவிட்டு வீடு வந்தா - ஓனக்கு

வெள்ளிரதம் கூடவரும்

தங்க மலெதாண்டி உங்க மாமா

தாலுசார் வேலைதானே

வேலவிட்டு வீடு வந்தா- ஓனக்கு

தங்கரதம் கூடவரும்”

என்று மகளுக்காகப் பாடுகிறார் (Lourdu, 2000). உனது மாமன் காவல்துறை (போலீஸ்) வேலையில் இருக்கிறார். நீ விளையாட வெள்ளி ரதம் வரும். உங்க மாமன் தாலுசார் (தாசில்தார்) வேலையில் இருக்கிறார். நீ விளையாட தங்க ரதமே வரும். அதாவது, நன்றாகப் படித்து நல்ல

வேலையில் உனது மாமன்கள் இருப்பதால் நீ விளையாட வெள்ளி, தங்க ரதம் வரும் என்று சொல்கிறார். போலீஸ் என்ற சொல்லாடலைக் கவனிக்கும்போது, ஆங்கிலேயர்கள் காலத்தில் இப்பாடல் பாடப்பட்டது என்பதை எளிதில் அனுமானிக்க முடிகிறது. தாய் மாமன்கள் தனது சகோதரியின் குழந்தைகள் விளையாட அக்காலத்தில் ரதம் எனும் விளையாட்டுக் கருவி வாங்கி கொடுக்கும் முறை இருந்திருக்கிறது என்பதையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

விளையாட்டுப் பாடல்கள்

இதுவரை தாலாட்டுப் பாடல்கள் பார்க்கப்பட்டது. இனி விளையாட்டுப் பாடல்கள். விளையாட்டுகளுக்கு என்று பாமர மக்களின் நாட்டுப்புற இலக்கியத்தில் தனிப்பாடல்கள் உண்டு. சடுகுடு பாடல், கத்தரிக்கா சொத்து பாடல், திரித்திரித்திரி பொம்மக்கா, பூப்பறிக்க வருகிறோம் பாடல் என எண்ணற்ற விளையாட்டுப் பாடல்கள் நாட்டுப்புற மக்களிடம் பூத்துக்கிடக்கின்றன. அதில் இருக்கும் சில பாடல்கள் ஆய்வு நோக்கில் பார்க்கப்பட்டது.

விளையாட்டில் எண்கள்

பள்ளி செல்லும் பருவத்திற்கு முன்பாகவே தெருவில் ஒன்றுசூடி ஆடும் குழந்தைகள், விளையாட்டாய்ப் பாடும் பாடலின் மூலமாக ஒன்று முதல் பத்துவரை உள்ள எண்களை அறிந்துக் கொள்கிறது. அது எப்படி எனில்,

“ஒரு குடம் தண்ணி ஊத்தி

ஒரு பூ பூத்துச்சாம்

ரெண்டு குடம் தண்ணி ஊத்தி

ரெண்டு பூ பூத்துச்சாம்”

என ஆரம்பிக்கும் இந்த பாடல் பத்து வரை நீண்டு வரும். குழந்தைகளும் இப்பாடலைப் பாடியபடியே விளையாடி மகிழ்வார்கள் (Aravindan, 1977). இதன் மூலம் எண்ணிக்கை என்கிற கணிதத்தை அறிந்துக்கொள்ளவும், நீர் ஊற்றினால் செடியில் பூ மலரும் என்ற அறிவியல் உண்மையையும் விளக்குவதாக இந்த விளையாட்டுப்பாடல் அமைந்திருக்கிறது. சுற்றுச்சூழலுக்கு, பசுமைக்கு விளையாட்டில் கூட அக்காலச் சமுதாயத்தில் இடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்துக்கொள்ள முடிகிறது.

பத்து பல்லைப்பாத்து குத்து

இதுவும் ஒரு விளையாட்டுப் பாடலே. விளையாட்டாகவே எண்களை அறிமுகப்படுத்தும் மிக எளியதொரு பாடல் இது.

“ஒண்ணு எலுமிச்சங்கா கண்ணு

ரெண்டு ரோஜாப்பூ செண்டு

மூணு முருங்கப்பட்டை தோலு”

என ஒன்பதுவரை சொல்லிவிட்டு, “பத்து பல்லைப்பாத்து குத்து” என்று பாடி மகிழ்வார்கள். ஒண்ணு - கண்ணு, ரெண்டு - செண்டு என எதுகை மோனையோடு பாடப்படும் பாட்டு இது. எண்களையும், வாழ்வியலையும் சிறார்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திய எளிய பாடல் இது.

திருமணப் பாடல்கள்

பாமர மக்கள் திருமணத்திற்கும் பாடல்களைப் பாடி வைத்திருக்கிறார்கள். மனைவியானவர் கணவனின் பெருமையையும், கணவன் மனைவியின் பெருமையையும், அவர்களது எதிர்கால வாழ்வு எப்படி எல்லாம் இருக்க வேண்டும் என்ற கனவுகள், பிறந்த வீட்டின் பெருமை, புகுந்த வீட்டின் பெருமைகளை எல்லாம் பாடுபொருளாகக் கொண்டு பாடி இருக்கிறார்கள்.

படிக்கும் மாப்பிள்ளை

இது திருமணப் பாடல் முறைமையில் வகைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தன் கணவர் படிப்பதைப் பெருமையோடு அவரது மனைவி பாட்டாக வடிக்கிறார்,

“சட்டம்போட்டு வீட்டுத்து
தலைவாசல் தொட்டி கட்டி
தலைவாசல் தொட்டியிலே
தங்கக்கிளி கூவுதுன்னா
தங்கக்கிளி சத்தமில்ல
தருமர் படிக்கும் சத்தம்”

என்று அவரது மனைவி மிக அழகாக சொல்லெடுத்துப் பாடுகிறார் (Vanamaamalai, 1964).

இப்பாடலில் தொட்டி என்பதற்கு தொட்டில் என்றும், தருமர் என்பதற்கு கணவர் என்றும் பொருளாகிறது. அக்காலத்தில் பத்து வயதிலேயே திருமணம் செய்துவிடுவார்கள். கணவன் பள்ளிக்குச் சென்றுவிட்டு வீட்டிற்கு வந்து படிக்கிறான். கிளியின் குரல் கிள்ளை மொழியாக அதாவது பிள்ளை மொழியாக இருக்கும். தங்கத்தில் தொட்டில் கட்டி என்பதை, வீட்டிற்குள் கட்டப்பட்ட ஊஞ்சல் என்று பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். ஊஞ்சலிலே அமர்ந்து கிளி போல படிக்கிறாராம் அவரது கணவன். படிப்பு அந்த அளவிற்கு முக்கியமானது. அவர் படிக்கும் அழகே அழகு என்பது போல மனைவி பாடி மகிழ்கிறாள். இப்பாடல் பாடப்பட்ட காலத்தில் சிறார் மணம் இருந்ததையும், திருமணம் செய்தாலும் ஆண்களுக்கு கல்வி தடைபடவில்லை. கணவன் கல்வி கற்றான் என்பதையும் இதன்மூலம் தெரிந்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் இக்காலத்தில் பெண்ணிற்கு கல்வி என்பது எப்படி இருந்தது என்று ஆய்வு செய்ய வேண்டிய ஒன்று.

தெய்வீகப் பாடல்கள்

நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் தெய்வீகப் பாடல்கள் என்றொரு வகைமை உண்டு. நாட்டார் தெய்வங்களான சுடலை மாடன், கருப்பசாமி, முனியாண்டி, மாரியம்மன், பேச்சியம்மன் ஆகியோர்களைப் போற்றி வணங்குவார்கள். விழாக்கள் எடுத்து கொண்டாடுவார்கள். அப்படி விழா எடுக்கையில் அவரவர் தெய்வங்களுக்கும் பாட்டு வைத்திருக்கிறார்கள். இது போன்ற விழாக்கள் மக்களின் சமுதாய இணைவிற்கு மாபெரும் உந்துசக்தியாக இருந்தன.

எண்களும் கரகமும்

நாட்டார் தெய்வங்களுக்கு மண்ணால் ஆன கரகம் எடுத்து ஆடி வருவார்கள். அதை சிறார்கள் முதற்கொண்டு பெரியவர்கள் வரை எடுத்துச் செல்வார்கள். அந்த தெய்வீகம் சார்ந்த பொது நிகழ்வுகளில் குடும்பம் குடும்பமாக எல்லோருமே கலந்துக்கொள்வார்கள். அதில் கரகம் எடுத்து ஆடிவரும்போது பாடலொன்றைப் பாடுகிறார்கள்.

“ஒன்னாங் கரகமடி

வாழங்கினியே வளரும் பிறையே
வாகன மயிலேறி
ஒரு லட்சம் காவடியாம்
அன்னமே தன்னாடு”

என தொடங்கும் இந்த கரகப்பாடல் பத்தாம் கரகம் வரை நீள்கிறது (Sanmugasundram, 1999). ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என ஒற்றை, இரட்டை இலக்க எண்களையும் 1 லட்சம், 2 லட்சம் என ஆறிலக்க எண்களையும் இப்பாடல் எளிதாக சிறார்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திவிடுகிறது. பள்ளிக்குச் சென்று படிக்கும்போது, லட்சம் வரையிலான எண்ணிக்கையை எளிதில் புரிந்துகொள்ள முடியும். இப்பாடலின் மூலம் அக்கால சமுதாயத்தில் கரகம் எடுக்கும் வழக்கமும் காவடி எடுக்கும் வழக்கமும் இருந்தது என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சமூகப் பாடல்கள்

எல்லோருக்கும் பாடல் இருக்கிறதே... சமூகத்திற்கு என்று இருக்கிறதா? ஏன் இல்லை. இருக்கிறது என்கிறது நாட்டுப்புறவியல். ஊரைப் பற்றி, பொதுப் பிரச்சனைகளைப் பற்றி எல்லாம் பல பாடல்கள் இருக்கின்றன.

படிக்காதவனின் கதை

இதுவரை கல்வியின் சிறப்பை தாலாட்டு, விளையாட்டு, திருமணம் ஆகிய பாடல்களின் மூலம் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டது. படிக்காமல் போனவனின் வருத்தத்தை அழகாக சொல்லும் சமூகப்பாடல் இது... அவனுக்கு ஒரு கடிதம் வருகிறது. அவனால் அதைப் படிக்க முடியவில்லை,

“ஏலக்காயம்! ஏலரிசாம்! - நல்ல

ஈரெலக் கடுதாசியாம்! தன்னே நானே! - தானே

தனதானே தானே தன்னே தன்னே நானே!

சாதிக்காயம்! சவ்வரிசாம்! - நல்ல

சதுரக் கடுதாசியாம்! தன்னே நானே! - தானே

தனதானே தானே தன்னே தன்னே நானே!”

ஈரெலக் கடுதாசி அது, சதுரக் கடுதாசி அது தனக்கு வந்திருக்கிறது என்கிறான்.

“பாடறியேன்! படிப்பறியேன்! - நான் தான்

பள்ளிக்கூடம் தானறியேன்! தன்னே நானே! - தானே

தனதானே தானே தன்னே தன்னே நானே!

ஏடறியேன்! எழுத்தறியேன் - நான் தான்

எழுத்துவகை தானறியேன்! தன்னே நானே! - தானே

தனதானே தானே தன்னே தன்னே நானே!”

படிக்கவும் தெரியாது. எழுதவும் தெரியாது எனக்கு. ஆனால் தனக்குத்தான் கடிதம் வந்திருக்கிறது.

“படிக்க நல்லா தெரிஞ்சுருந்தா! நான்தான்

பங்காளிய ஏன் தேடுறேன்! தன்னே நானே! - தானே

தனதானே தானே தன்னே தன்னே நானே!

எழுத நல்லா தெரிஞ்சுருந்தா! நான்தான்

எதிராளிய ஏன் தேடுறேன்! தன்னே நானே! - தானே

தனதானே தானே தன்னே தன்னே நானே!"

அந்தக் கடிதத்தைப் படிக்கத் தெரியவில்லை என்பதால் பங்காளியையும், எதிராளியையும் தேடுகிறான். படித்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பான் என்பதை,

"நாலெழுத்து படிச்சிருந்தா! நான் தான்

நாலு தேசம் போய் வருவேன்! தன்னே நானே! - தானே

தனதானே தானே தன்னே தன்னே நானே!

நாலு பக்கம் வரப்புக்குள்ள! தினமும்

நான் பாடுறேன் தெம்மாங்குதான்! தன்னே நானே! - தானே

தனதானே தானே தன்னே தன்னே நானே!"

என பாடிக்கொண்டே போகிறான் அந்த விவசாயி (Puspavanam Kuppusamy, 2021). நாலெழுத்து நான் படித்திருந்தால் நான்கு திசைகளில் உள்ள தேசங்களுக்கு எல்லாம் போய்வருவேன். படிப்பறிவு இல்லாததால் நாலு வரப்புக்குள்ளேயே இருக்கிறேன் என்று கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகிறார் இந்த விவசாயி.

முடிவுரை

துணி கொண்டும், ஓலை கொண்டும் எழுதிய அக்காலத்திலேயே படிக்காத பாமரர்கள் இருந்தார்கள் என்றாலும், செல்வச்செழிப்புடன் இருந்தார்கள் என்றாலும், அழியாத செல்வமாகிய கல்வியின் மதிப்பைத் தெரிந்து வைத்திருந்தார்கள் என்பதை இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையின் மூலம் அறிந்துக்கொள்ள முடிகிறது. தங்கள் மகனுக்கோ, மகளுக்கோ அத்தகைய கல்வியை வழங்கிட வேண்டும் என்பதில் பாமர மக்கள் குறிக்கோளுடன் இருந்திருக்கிறார்கள். படிக்காத மக்களாக இருந்தாலும் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் வழியே கல்வியின் முக்கியத்துவத்தைத் தங்களது குழந்தைகளுக்கு எடுத்துச்சொன்ன தாய்மார்கள்தான் அன்றைய சமுதாயத்தில் அதிகமாக இருந்தார்கள், இன்றும் இருக்கிறார்கள், என்றும் இருப்பார்கள். காரணம், கல்வி கற்றவர்களுக்குச் சமுதாயத்தில் மதிப்பு அதிகம். தங்களது மதிப்பு சமுதாயத்தில் உயர்ந்ததாகவே இருக்க வேண்டும் என்பது படித்த மக்களிடம் மட்டுமல்ல பாமர மக்களிடமும் இருந்தது என்பதை இந்தப் பாமரர்களின் இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிந்துக்கொள்ள முடிகிறது. கல்வி ஒருவனைச் சமுதாயத்தில் உயர்ந்த இடத்தில் வைக்கும் என்ற அடிப்படை புரிதல் அக்கால மக்களிடம் அதிகமாக இருந்தது. இன்றும் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. என்றும் இருந்துகொண்டே இருக்கும். இன்னும் இதுபோன்ற நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் நாடெங்கும் பாமர மக்களிடையே விரவிக் கிடக்கிறது. அவற்றை எல்லாம் முறைப்படி தொகுத்து, ஆவணப்படுத்த வேண்டும். அப்படி செய்வதன் மூலம் படிக்காத மக்களின், பாமர மக்களின் சமூக, பொருளாதார விழுமியங்களையும், நம் முன்னோர்களின் பண்பாட்டையும், வரலாற்றையும் அறிந்துக்கொள்ள ஏதுவாக இருக்கும். இக்களத்தில் ஆய்வுக்கான இடங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. எதிர்காலத்தில் இதுபோன்ற ஆய்வுகள் அந்த மண்ணின் மைந்தர்கள் மூலமாகவேனும் செய்யப்பட வேண்டும்.

References

Alagappan, Aaru, (1973) Nattuppura padalkal-thiranaaivu, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Tirunelveli, India.

- Annakamu, S. (1959) Eattil Eazhuthak kavithaikal, sarvatho bhadram, Thanjvu, India.
- Aravindan, V.M. (1977) Tamilaga Nattuppadalkal, Paari Nilaiyam, Chennai, India.
- Eazhil Muthu, (2010) Tamilagathu Thalattu Padakal, Viththiya Karthika Pathippagam, Chennai, India.
- Puspavanam Kuppusamy, (2021) Makkalesaip Padalkal, Vanitha Pathippagam, Chennai, India.
- Kalyana Sunaranaar, (2020) Seiyul Thirattu, Bharathiar University, Coimbatore, India.
- Lourdu, D. (2000) Naataar Vazhakatrial Sila Adipadaigal, Naataar Vazhakatrial Aaivu Maiyam, Palaiyangkottai, India.
- Sakthivel, S. (2010) Naattupura Eyal Aaivu, Manivasagar Publications, Chennai, India.
- Sanmugasundram, S. (1999) Naluvagai Poovedithu- Nattupurap Padakal, Sahitya Akademi, New Delhi, India.
- Vanamaamalai, N. (1964) Tamilar Nattu Padalkal, New Century Book House, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License